

Добрите и лошите хора

Колата се движеше бързо по пътя, без да завива или изпреварва. От двете ѝ страни се редяха царевични ниви. Зелените листа бяха прашни и окъсани близо до пътя, а навътре – по-гъсти и тъмни. На всеки стотина метра виждахме автоматични пръскачки, които бавно се въртяха в кръг. Още преди да ги видим през стъклата на колата, чувахме бавното, отмерено тсъ-тсъ-тсъ, а после виждахме и пръските вода, които блесваха на слънцето и после падаха в гъстата царевица.

На предната седалка баща ми караше и само гледаше къде трябва да отбием за контролния пункт на границата. Майка ми си беше сложила огромна сламена шапка, за да не я пече слънцето и спеше с облезната настрани глава. От задната седалка виждах само късата ѝ черна коса и шапката, която закриваше половината прозорец.

- Абе, деца, виждате ли някаква табела? Караме от сто часа.

- Не.

- Вие, какво, заспахте ли? Я, се изправете малко и се огледайте.

- Офф, тате.

- Не ми оффкайте, и на мен ми писна да карам през тая царевица.

- Ми, не карай, кой те кара. – каза майка ми, обърна се и заспа.

- Е, как да не карам?! Откъде да мина? Говориш само глупости. Спи там и не се обаждай.

- Тате, ти като караш, не можеш ли сам да видиш табелата? – сестра ми също се беше събудила.

- Е, мога, разбира се. Но мога и да я пропусна. Затова се огледайте малко, нищо няма да ви стане!

- А, тате, хората, които карат сами, как си гледат табелите?

- Ми, гледат си ги сами! Не ми философствай, а се огледай.

Със сестра ми се изправихме и загледахме пътя – аз отляво, тя отдясно. Една табела се появи от нейната страна и започна да се приближава.

- Ето, една табела!

Табелата ни подмина.

- Какво пишеше?

- Не знам.

- Е, как така! Нали я видя!

- Беше на гръцки.

- Боже, така до никъде няма да стигнем.

=====

Изпратете преведения откъс на имейл baldjjeva@mail.bg.